

TERCIÁRSKÉ LISTY

prosinec 2016

Zpravodaj MBS SFRŽ Plzeň
(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Františkánská modlitba za mír

Pane, udělej ze mne nástroj svého pokoje:
abych přinášel lásku, kde je nenávisť,
odpuštění, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornost,

víru, kde je pochybnost,
pravdu, kde je blud,
naději, kde je zoufalství,
radost, kde je smutek,
světlo, kde vládne tma.

Pomoz mi, abych netoužil po útěše, ale těšil,
po porozumění, ale rozuměl,
po lásce, ale miloval.
Vždyť kdo dává, ten dostane,
kdo odpouští, tomu se odpustí,
kdo umírá, vstane k životu.

Děti se modlí za mír

(Dopis generálního ministra a kustoda Svaté země)

Všem bratrům Řádu menších bratří, sestrám klariskám, sestrám a bratrům Sekulárního františkánského řádu a všem mužům a ženám dobré vůle.

„Varujte se, abyste nikým z těchto maličkých nepohrdali. Říkám vám: Jejich andělé v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce ...“
(Mt 18, 10)

Drazí bratři a sestry!
Pán vám dej svůj pokoj!

Jako Menší bratři jsme dlouhodobě znepokojeni situací, ve které žijí naši spolubratři společně s křesťany a celým obyvatelstvem v Sýrii. Není to tak dávno, co jsme vyzvali mezinárodní společenství, aby zvýšilo své úsilí o zastavení války a utrpení civilního obyvatelstva a aby se vyvinulo veškeré úsilí k dosažení míru.

Nyní, na začátku adventu, doby, kdy nás Pán důrazně vyzývá k bdění a modlitbě, chceme předložit všem našim komunitám iniciativu „*Děti se modlí za mír*“, která vznikla z podnětu Církve v nouzi (Kirche in Not). Chceme se k ní jako Menší bratři připojit a zavést ji na mezinárodní úrovni s měsíční frekvencí. Jedná se o iniciativu, která pochází z vědomí, že Král vesmíru, Král pokoje, je pravým zdrojem veškerého míru. Připojila se k ní naše farnost sv. Františka v Aleppu, která je silně zkoušena tragédií války a také je silně ukotvena v naději na mír. Z Aleppa nyní ideálně vychází naše výzva k celému světu. Od adventu 2016 se chceme této iniciativě připojit jako Řád menších bratří, a navrhujeme to i všem našim komunitám, farnostem a nám svěřeným školám i všem společenstvím, které jsou nám nablízku. Vyzýváme také k jejímu šíření do dalších církevních a řeholních společenství a struktur, které se nachází na území, kde jako Menší bratři žijeme a působíme. Jsme přesvědčeni, že Pán vyslyší volání svých „maličkých“, a že modlitba „maličkých“ světa se stane příležitostí k zamyšlení a obrácení také pro ty „velké“.

Žádáme každou komunitu, **aby věnovala mši svatou pro děti nebo mši svatou nejvíce navštěvovanou dětmi první neděli každého měsíce modlitbám za mír**, podle místních možností. Je možné udělat to samé během slavení v oratoři anebo zapojit školy a snažit se, aby v těchto případech iniciativa proběhla v ekumenickém a mezináboženském duchu.

Pokud se jedná o komunitu, kde se neslaví mše pro děti, ani zde není pastorece v oratořích nebo na školách, je možné vykonat gesto během ranních chval nebo prvních nešpor v komunitě nebo při nějaké příležitosti vytvořené speciálně pro tuto iniciativu.

Zde jsou některé praktické návrhy, aby se sjednotila forma slavení této chvíle. Bereme si příklad ze slavení v Aleppu: po úvodním pozdravu kněze a uvedení do slavení ponесou některé děti zapálenou svíci, která bude položena blízko oltáře, na viditelné místo, zatímco všichni budou zpívat nebo recitovat františkánskou modlitbu za mír. Kromě toho budou zaměřeny na mír mnohé úmysly Modlitby věřících (přímluv), a to jak v srdcích lidí, v rodinách, tak i v Aleppu a na celém světě. Je dobré, když budou i zpěvy zaměřeny na téma míru.

Jestliže proběhne modlitba mimo eucharistické slavení, je možné vždy přizpůsobit slavení a zachovat gesto zapálení svíčky, františkánskou modlitbu za mír a zpěvy o míru (a vždy vysvětlit dětem, že se tuto modlitbu modlíme ve společenství se všemi dětmi na celém světě za mír v Sýrii, především v Aleppu, a za mír na celém světě).

Prosíme ty, kdo se připojí k této naší iniciativě, aby to uvedli na příslušnou facebookovou stránku

<https://www.facebook.com/st.francis.parish.aleppo/>.

Bůh ať žehná každému úsilí o mír a vyslyší volání a modlitbu svých maličků.

Bratrsky

Fr. Michael A. Perry OFM, generální ministr
Fr. Francesco Patton OFM, kustod Svaté země

Modlitební úmysly SFR na leden 2017

Připojujeme se k modlitbám dětí a františkánů z Aleppa a prosíme za mír a za ukončení občanských a náboženských válek na Středním východě a všude ve světě.

Požehnaný jsi, náš Bože, Králi světa, neboť vkládáš do srdcí lidí touhu po míru, bratrství a lásce, která nakonec přemůže zlo a nenávist.

Františkánskou cestou

Františka Věrka Lódrová:

Dávám vše na patěnu do Božích rukou

Ve čtvrtek 8. 12. 2016 jsme navštívili naši sestru Věrku. Ač ji všichni známe jako na její věk (77 let) neuvěřitelně čilou, v zimním období jí činí potíže přicházet na naše po večerní setkávání na faře. Není divu. Těšíme se, že zase na jaře posílí naše řady.

Věrka žije celý život na plzeňské Doubravce. Vzpomínala na malé hospodářství, kde se její maminka starala o koníčka Ferdíčka, kravičku, slepice, králíky ... Počátky svého formování ve víře má spojené s katechetkou Boženkou

Kubáňovou, terciářkou. Vzpomíná na její „Cestičku k Bohu“, kterou jim kreslila na tabuli ... na to, jak je vždy po výuce doprovázela ke školním dveřím a loučila se s dětmi pozdravem Pochválen buď Pán Ježíš Kristus ... také si vybavuje, jak je připravovala na první přijímání a nabádala je: „Děti, buďte hodné, aby od vás Ježíšek neodešel.“ Bála jsem se pak po

přijímání otevřít ústa, aby ode mě Ježíšek neodešel. ☺ S paní učitelkou Boženkou také děti chodily na májové pobožnosti ke kapličce sv. Jana Nepomuckého vedle Spolkového domu, měly bílé šatičky a recitovaly tam básničky k Panně Marii. Ta kaplička už není, při náletu na Plzeň tam navozili oběti bombardování a bolševici ji později přikázali zbourat, prý na materiál.

Manžela Jendu „měla“ Věrka ze sokolovny (jak říká), byl to sportovec, hrál házenou a odbíjenou. Když se s Věrkou poznali, nepoznal by petržel od kytičky. Ale časem se z něj stal nadšený alpinista a svému koníčku věnoval mnoho času a práce. Jezdil s károu za kolem do lesů na listovku a navážel k domku různé velké kameny na alpinia. Věrka je teď na zahradě pod stromy odkrývá – „ony mluví“. Svě výpěstky její manžel také nadšeně fotografoval, Věrka prý po něm má snad 300 diapositivů kytiček. Jednou prý mu omylem vyplela žlutý koniklec, mrzí ji to dosud, byl prý jediný.

První domek, v němž spolu s manželem a třemi dětmi bydleli, si postupně sami opravili. Byl totiž poškozený po náletu. Když měli dům opravený, rozhodly úřady, že jejich dům podobně jako mnoho dalších na Doubravce, je v demoličním pásmu a bude se bourat. Lodrovi i ostatní dostali na výběr – opustit domek a odstěhovat se do paneláku, nebo si postavit nový dům na jiném místě. Naprostá většina jejich sousedů se rozhodla pro první možnost. Věrka a její manžel (a ještě pak pan stavitel Vacek) dali ale přednost vlastnímu bydlení. S třemi dětmi a se starou maminkou se pustili do bourání starého a stavby nového domu. Naštěstí nová parcela nebyla daleko. Na odvoz materiálu z původního domku měli šest týdnů. Věrce prošlo rukama 50.000 cihel, z nichž osekávala betonovou maltu. Odpoledne jim vždy přistavili valník, na nějž se vešlo 700 cihel, a odvezli ho na nové staveniště. Osekat, naložit, složit ... každou cihlu prý měla sedmkrát v ruce. Při stavbě pomáhala, kde mohla, kolečko, písek, naučila se pracovat se zednickou lžící a maltou ... Dosud si řadu věcí na domě dělá sama (např. natírá okna). Dům stavěli dva roky, 1. rok přízemí, další rok patro ... Měli obavy, zda vyjdou s penězi. Ale s pomocí Boží a s pomocí dobrých lidí – sousedovi chlapci, Smazalovi, přes den pracovali ve Škodovce a odpoledne jim pomáhali na stavbě ... se vše podařilo.

Věrka se starala a stará o květiny v katedrále a v jiných kostelech. Byla by ráda, kdyby ji už nahradil někdo mladší, často se jedná o namáhavou práci. Je jí líto květin z pohřbů, které po obřadech v kostele zůstanou. Ale kytice jsou často pevně svázané a Věrka kytičky s láskou zachraňuje a používá ty hezké k další výzdobě kostela. Často jí to zabere několik hodin práce a nedávno v katedrále i ošklivě upadla, když po aranžování anturií u ambonu pozpátku odstupovala a zapomněla na stupně před oltářem. Těch pádů měla v poslední době více, doma i na zahradě (v

létě, když je horko, zalévá zahradu v noci; snadno se pak přehlédne nějaká nerovnost) ... zmohla si rameno při stříhání stromů ... vloni na Boží hod vánoční si ve sklepe narazila žebra ... Ale všechny nesnáze přijímá se slovy: „Pane Ježíši, přece nemohu být bábovka, když Ty jsi pro nás tolik zkusil.“ Vše – jak říká – dává na patěnu do Božích dlaní. Hodně spoléhá na pomoc svého strážného andělíčka, má ho pojmenovaného – Vojtíšek. „A děkuji Bohu, že mi dává sílu.“

S Věrkou jsme strávili hezké odpoledne a podvečer. Začali jsme společnou modlitbou a četbou úryvku z její oblíbené knihy Gastona Courtoise – Když Pán Ježíš promlouvá k srdci. Při kafičku, domácí vánoče a jednohubkách jsme s Věrkou procházeli její vzpomínky na doby minulé i nedávné. Prosí nás o trvalou modlitbu za katechety a pěstování víry u dětí. „V Africe mají děti ruce stále sepjaté, ale tady u nás se ztratila vděčnost. Na světě by bylo vše jinak, kdybychom naslouchali Božímu slovu. Kde není Bůh v srdci, ztrácí se lidskost.“

Na závěr setkání jsme se v patře s Věrkou pomodlili v její „modlitební“ místnosti, před křížem a soškou „Matičky“, Panny Marie Lurdské, v místnosti, která často sloužila i jako útočiště kněží, kteří přicestovali do Plzně, nebo vážně nemocné Věrčině přítelkyni. Pamatovali jsme i na všechny potřebné z našeho společenství.

Nezaznamenal jsem z našeho rozhovoru vše, o čem jsme s Věrkou mluvili. O její velké duchovní pomoci paní po operaci mozku, kterou „Bůh uzdravil“, o mladé dívce s rakovinou, která se k ní chodívala dopoledne z Chrástu pěšky modlit, než se její rodiče vrátili z práce, o Otci Toníčkově (Hýžovi) s jeho přesvědčením: „... nikdo není ztracen, i když přijde až nahoru, stačí, když tam řekne Bohu ANO a Bůh ho přijme.“ A bylo toho ještě více ...

Věrko, děkujeme Ti za Tvou přesvědčivou věrnost Pánu a nepřestávající modlitbu. Ať Ti Bůh žehná!

A pro inspiraci na závěr malé tajemství: Věrčina kyprá vánočka dvoukilka je založena na poměru 2 : 1 mouky polohrubé k mouce hladké, 3 sáčcích vanilkového pudinku a nezjištěném množství rumu. Dobrou chuť! (ajš)

Anežka Jana Pachnerová: Svatá země den po dni I. (Mé dojmy z pouti do Izraele)

Letadlo se pomalu odpoutává od země a nabírá na rychlosti. Sedím a čekám, co to se mnou udělá. Můj první let! A zrovna do Svaté země! Zapomněla jsem si dát do pusy bombón, aby mi nezaléhalo v uších. Letadlo stoupá výš a pod námi se objevuje kupa mráčků jako ze sněhu, jako čerstvě napadaný sníh na horách. Nádherná podívaná. Bože, jak jsi všechno moudře a důmyslně stvořil!

Na monitoru sleduji malé letadélko, které letí přes moře. Zmocňuje se mě radost a také se tak nějak bojím. O sebe, o rodinu, o ty, co tu jsou v letadle se mnou, o to, co bude po přistání letadla. Hodně lidí mne varovalo, že je ve Svaté zemi nebezpečno. Hrozba terorismu, hrozba islámu, nebezpečí na každém kroku. Přes křídlo letadla vidím nádherný západ slunce. A letadélko na monitoru je už na pevnině. Přistáváme. Pasažéři tleskají, přistání se pilotovi povedlo. Jsme v Tel Avivu na letišti.

Průvodce Karel Hrdlička je velmi rychlý a plný vědomostí. A v nás našel vděčné posluchače. Všechno pilně zapisuji, ale nestíhám. Fotím a

nestíhám. Zavírám a otvírám batoh, nestíhám sledovat výklad ani památky. Ale jsem spokojená. Noha, kterou jsem týdný předtím léčila, chodí dobře. Sluníčko nás zahřívá a je tu jako v létě, 25 stupňů. Je listopad. Naše pouť začala 8. listopadu a bude končit 17. listopadu 2016 jako završení Roku milosrdenství a

Jeruzalém z Olivové hory

poděkování za výročí 20 let naší farnosti Plzeň - Severní Předměstí.

Stojíme na Olivové hoře a průvodce nám ukazuje z tohoto místa největší jeruzalémské památky – chrám Dominus flevit, baziliku Narodů, kostel Pater noster, chrám Maří Magdalény, Skalní dóm, mešitu Al Aksa, Dormition, chrám Božího hrobu, baziliku Zesnutí Panny Marie, Davidovu věž, mešitu Nanebevstoupení Páně.

Stojíme u Getsemanské zahrady na Olivové hoře. Zde Ježíš prožíval svoji smrtelnou úzkost před svým zatčením. Bratři františkáni nám čtou úryvky z Písma. I já prožívám chvíle úzkosti na tomto místě.

Lví branou vcházíme do Starého města. Prohlížíme si kostel svaté Anny, kde se přidáváme k místním zpěvákům a zpíváme s nimi Magnificat. Je tu krásná akustika, zpíváme společně, i když se neznáme. A máme radost, že zpěv je tak krásný Boží dar.

Pak je tu nádrž Bethesda a podzemní kanály Jeruzaléma – zbytky Antoniovy pevnosti. Stojíme u chrámu Odsouzení Páně. Zde začíná křížová cesta Via Dolorosa, kudy Ježíš krácel. Je to stupňovitý úzký dlážděný chodník, jdoucí do kopce. Všude jsou krámky se zbožím, obchodníci ho neúnavně nabízejí. Tak to bylo i v Ježíšově době. Lidé křičeli, prodávali, smlouvali a někde blízko nich šel Člověk s trnovou korunou na hlavě a s těžkým křížem na ramenou. Ale kdo by si všiml ubožáka! Při jednotlivých zastaveních poklekáme,

připomínáme si Ježíšova muka až na horu Golgotu, kde stojí nyní chrám Božího hrobu. V tomto chrámě někteří z nás bděli celou noc u Božího hrobu. Měli silné zážitky a také byli velmi unavení.

Stojíme u Jaffské brány a vydáváme se do Nového města na Jaffskou třídu. Je plná obchodů se zbožím všeho druhu. Někteří z nás ochutnávají zmrzlinu, jiní se procházejí a obdivují místní zboží. Pak míříme do kostela, kde nás čeká překvapení – katolická mše v hebrejštině a po ní radostné tančení izraelských tanců.

Jeskyň Božího narození

Jsme ubytováni v malém hotýlku Sant Antonio v Betlémě. Místní personál nám projevuje sympatie, mají rádi Českou republiku. Znájí jména prezidentů Václav Havel, Tomáš G. Masaryk. Ale také fotbalisty Nedvěda a Čecha. Na naši počest nám upekli dort. Děkovali, že jezdíme do Izraele. V letech 2000 –

2005 byl Izrael ve válce, jezdilo sem málo turistů a to místním lidem velmi uškodilo. Nyní je už situace jiná, cestovní ruch je zase čilý. Nabízejí nám ochutnávku místních specialit formou samoobsluhy. Je to všechno tak lákavé, ale pozor, někdy i žaludku neblahé. Nejsme zvyklí na tolik zeleniny, knedlíky nedělají a vepřové není k mání.

Hned vedle hotýlku stojí kostel Sant Antonio. Dopoledne jsme se tu sešli na malou duchovní obnovu a adoraci. Jsem vděčná za možnost ztišení a rozjímání, mám v sobě hodně zážitků.

Betlém – malé městečko, vzdálené asi 8 kilometrů od Jeruzaléma, je místem narození Božího Syna. Prohlížíme si baziliku Svaté Kateřiny, baziliku Narození Ježíše Krista, jeskyni Narození, Mléčnou jeskyni, kde Panna Maria kojila malého Ježíše. Na zemi v jeskyni Narození leží čtrnácticípá hvězda, která symbolizuje 14 generací před a po Ježíšově narození. Jdeme v průvodu s našimi bratry františkány Bonim, Didakem, Lukášem, Juniperem a Bernardem a spolu s bratry františkány z Betléma do jeskyně Narození. Máme zapálené svíčky a mám pocit, jako by už byl Štědrý den. Vlastně držím Betlémské světlo! Vzpomínám na skauty v Plzni.

Na náměstí v Betlémě stojí také Omarova mešita. Nakukujeme dovnitř, zda nás pustí si ji prohlédnout. Máme štěstí, pustili dovnitř i mne, ženu bez zahalení. Ale hned mi dávají šátek na zahalení. Nemusím do místnosti pro ženy, udělali pro turistku výjimku. V rozlehlé modlitební místnosti s kobercem nám muezin zpívá z Koránu. Teď se to dá poslouchat, ale brzy po ránu nás muezin všechny vzbudí, když táhle zve muslimy na ranní modlení z věže mešity.

Potom jdeme nakupovat do krámků, který má náš majitel hotýlku. Rozhodli jsme se koupit Jezulátko z olivového dřeva, bratr Didak nám

přispívá větším dílem. Jezulátka budeme mít v pavilonku na Vánoce. Všechny ženy si ho chtějí pohoupat a pochovat, jak v té vánoční koledě. „Budeme tě kolíbat, abys mohlo libě spáti.“ Neplakalo.

Jsmo ještě jednou v Jeruzalémě. Dnes začínáme mši svatou v chrámě Božího hrobu, po ní se rozhlížíme na střechách Starého města znovu po Jeruzalémě. Naše další cesta vede na Chrátovou horu, posvátné místo pro židy, muslimy i křesťany. Stojíme frontu u vstupní kontroly – kontrola batohů a zahalení. Zahalení žen je muslimy přísně hlídáno. Nakonec to dobře dopadlo, jsme vpuštěni na Chrátovou horu! Krásná podívaná na mešitu Skalní dóm, dominantu Jeruzaléma, se zlatou kopulí a mešitu Al Aksa. Pak procházíme branou Obchodníků s bavlnou do židovské čtvrti. Na náměstí Churba stojí židovská synagoga. Od ní pokračujeme ke Zdi nářků. Je to zbytek jeruzalémského chrámu, byla nejbliže tzv. Nejsvětější svatyni, z tohoto místa podle židovské víry neodchází Boží přítomnost. Zeď je rozdělena na část pro ženy a pro muže. Muži mají u zdi stojánky a čtou si z Tóry. Ženy se nahlas modlí. Mnohé velmi nahlas.

Vydáváme se do pouště Wádí Kelt. Po rušném pobytu ve městě je to úplně jiný svět. Skály, kopce, kamení, křivolaké cesty. Klášter svatého Jiří je ke skále skoro „přilepený“. Po mši svaté se vydáváme pěšky 2 kilometry pouští do Jericha. Je kolem 27 stupňů už v deset dopoledne. Jakýsi beduín mi

uvázal na hlavu šátek z jemného materiálu. Cenu jsem usmlouvala, tak mi zůstal na hlavě. Do pouště byl příjemný. Cítila jsem se velmi svobodně a měla touhu chválit Pána, to mi vydrželo až do Jericha.

Prohlídka pevnosti Herodeon, sídla Heroda Velikého. Tento panovník se špatně zapsal do dějin jako krutovládce. Herodeon měl Herodes Veliký jako své rekreační centrum, později se zde našel jeho hrob.

Klášter Mar Sába, kde má na kopci poustevnu sv. Sába. Samotný klášter je rozlehlý a vytesaný na skále. Dovnitř mohou jen muži. Naši muži

tam ale nemohli, protože byla zrovna mše svatá. Žijí tam pravoslavní mniši. Po kamenných schůdkách jsme se dostali až k potoku Cedron pod klášterem. Podívaná to byla nádherná.

Dnes se vydáváme k Mrtvému moři. Cestou zastavujeme u Sea level – nulového bodu světového oceánu. To stojí za foto! *(pokračování příště) (ajp)*

Paulus Terwite: Bohatství prostého života (Inspirace svatým Františkem)

(Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2014, str. 65 – 71)

Říkat, co si myslím – Být odpovědný vůči tradici

Kapitola 9: O kazatelích

... Napomínám také a vybízím ... bratry, aby ve svých kázáních mluvili slovy promyšlenými a ryzími, aby sledovali prospěch a vzdělání lidu ...

Čím srdce přetéká, toho jsou ústa plná, nebo - nejjednodušeji žije ten, ... kdo nosí srdce na dlani. Může to být nemoudré. Naivní. Ale osvobozuje nás to.

Z historického pohledu jde v této kapitole řešit o to, aby se hnutí Menších bratří odlišilo od jiných kajících hnutí tehdejší doby a mohlo být uznáno za součást církve, což byla podmínka, aby mohlo klidně působit. Již roku 1219 bylo nutné písemné doporučení papeže. Neslo to s sebou totiž i určité ovládnutí. Kdo nás chrání, smí také určovat, jací máme být.

Františkovi byly tyto úvahy cizí. K evangelijnímu způsobu života patří i jakýsi druh kazatelské činnosti. Bratři k ní nepotřebují žádné dovolení. Jsou povolání Pánem. Biskupovi se tak přiznává pouze právo zakázat jim kázání na svém území. Kázání jako podnět ke změně smýšlení. „*Je přece nemožné, abychom nemluvili o tom, co jsme viděli a slyšeli.*“ /Sk,4,20 / - „*Neboť ten jí ze stromu poznání dobrého a zlého, kdo si přivlastňuje svou vůli a vychloubá se vším tím dobrem, které Pán v něm mluví a působí.*“ /Napomenutí 2, Františkánské prameny I. s. 39/

Co je pro nás skutečně důležité? ... Nesnaží se sem vplížit jakási velká lhostejnost? Plamenná řeč působí přece jen trochu trapně, známe ji z pěších zón, na nichž někteří ochraptělým hlasem zvěstují konec světa. Co je pro nás svaté? Nebo - jak to, v co věříme, chceme vyjádřit svěží a neotřelou řečí?

Duns Scotus, učený františkánský bratr v Kolíně ve 14. století, to formuloval stručně a jasně: „**Bůh chce ty, kdo se přidají k lásce.**“... Z bohatství Božích vztahů vzešel svět coby stvoření a nemá vůbec žádný jiný smysl než **odpovědět svou láskou na Boží lásku.** Ježíš trpěl za hřích světa a tím zpřítomnil svou lásku, takže teď začal proces, v němž je svět veden zpět do lůna Stvořitele, začal tedy konec světa. Nežijeme v

tomto roce po Kristu, nýbrž s Kristem. V tom tkví nepomíjivá důstojnost člověka, svoboda, milost, láska a spravedlnost.

Ať už jde o jakoukoli spiritualitu, musí si umět odpovědět na otázku, zda je skutečně cestou, jež vede k setkání s Bohem, Stvořitelem všech. Ježíš znovu zapaluje onen keř. V eucharistii se dozvídáme, že dnes můžeme přijmout samého Boha. Ten chléb je Kristus a zároveň je to stále chléb, keř, který hoří a neshoří, **eucharistie jako keř, který nám byl darován ...**

Chodit v Ježíšových „stopách“ a následovat jeho „svaté evangelium“ je základní model františkánské životaschopnosti. Jde o to, stále více se mu skutkem i slovem přibližovat. V tomto pořadí. Prostý františkánský život a mluvení čerpá z důvěry v sebe sama, která je koneckonců důvěrou v Boha. **Sebedůvěra, kterou k sobě mám, znamená, že mi věří Bůh.** Sám ze sebe nejsem nic.

Je to tak prosté.

K zamyšlení:

1. Co pro mne konkrétně znamená chodit v Ježíšových stopách?
2. V jakých situacích si myslím, že se mně to daří a v jakých moc ne?
3. Pramení má „důvěra v sebe“ z toho, že mi věří Bůh?
4. Mám s tím zkušenost? (fpž)

Korunka františkánské rodiny

Během Svatého týdne roku 2010 byl sekulární františkán Nicholas H. Kovacs z Bratrského společenství sv. Tomáše Mora v Houstonu v Texasu inspirován Duchem svatým, aby vytvořil korunku věnovanou modlitbě za obnovu Františkánského řádu. (Nihil obstat: Dr. Sandra Magie, Ph. D., S.T.D., Censor Librorum; Impri-matur: + kardinál Daniel DiNardo, arcibiskup Galvestonu – Houston)

- 1) Na začátek **Znamení kříže a Apoštolské vyznání víry**
- 2) Na každém ze tří korálků **Pozdravení andělské**
- 3) Na začátku prvního desátku: **„Svatý Františku z Assisi, prosíme na tvou přímlovu, aby První řád rostl v povoláních a aby jeho členové stále rostli ve svatosti.“** Pak Modlitba Páně.
- 4) Na každém z deseti korálků: **„Můj Bůh a mé všechno!“**
- 5) Na začátku druhého desátku: **„Svatý Františku z Assisi, prosíme na tvou přímlovu, aby Druhý řád rostl v povoláních a aby jeho členky stále rostly ve svatosti.“** Pak Modlitba Páně.
- 6) Na každém z deseti korálků: **„Můj Bůh a mé všechno!“**
- 7) Na začátku třetího desátku: **„Svatý Františku z Assisi, prosíme na tvou přímlovu, aby Třetí řád rostl v povoláních a aby jeho členové stále rostli ve svatosti.“** Pak Modlitba Páně.

8) Na každém z deseti korálků: „**Můj Bůh a mé všechno!**“

9) Na medailce (nebo na korálku níže): „**Klaníme se Ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme Ti, neboť svým svatým křížem jsi vykoupil svět.**“

10) Na každém ze tří korálků **Sláva Otci** na úmysl papeže a za jeho neustávající svatost.

11) Na konec Znamení kříže. (*lds*)

Náš kalendář

5. 1. Modlíme se (se sv. Antonínem) – 16.00: formační příprava nových bratří a sester; 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále debata nad četbou - téma: Být aktivně dobrým (P. Terwitte – Bohatství prostého života) (*ajp*)

12. 1. Pomáháme (se sv. Anežkou) – návštěva některé ze starších sester / starších bratrů; 17.00: sraz před PMN (*ajš*)

19. 1. Setkáváme se (se sv. Františkem) – 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: **volební kapitula**, pak setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...) (*ajš*)

26. 1. Sdílíme se (se sv. Klárou) – filmový čtvrtek; film Sólista (2009; USA / VB / Fr.); novinář rozpoznal na ulici v Los Angeles kdysi slavného hudebního génia, který hraje na své housle náhodným kolemjdoucím. Snaží se nadanému bezdomovci pomoci a díky tomu se z nich postupně stanou blízcí přátelé; 17.00: sraz před PMN

SLAVÍME v listopadu a prosinci

Profese:

Blažena Klečatská, Ludvík Milan Kučera a Marie Františka Ludmila Kučerová (20. 1. 1992) **25 let**

Narozeniny:

Františka Pavla Ženíšková (4. 12. 1945)

Marie Františka Ludmila Kučerová (4. 12. 1955)

Terezie Dana Šedivá (20. 1. 1962) **55 let**

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada: Františka Pavla Ženíšková, František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>
<https://www.facebook.com/mbspizen>